

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 243. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030241824/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

dærvet. Saadan nogle Diskespringere! De troe nu strax, de kan gjøre, hvad de vil, fordi de har lidt fine Klæder paa Kroppen. Men jeg skal —»

Efter saaledes at have lettet sit Hjerte, gav den værdige, levebrødsmandige Træskomand sig selv et harmfuldt Dunk i Kabussen, der var slaet noget skjæv paa Hovedet, og foredrog et nyt Solonummer med Variationer over det bekjendte Thema: »Vil Du skrubbe af, eller jeg skal lette Dig!«, hvorpaa han styrede hen mod nogle Colieger, der nærmede sig i Luntetrav. Henry, paa hvem den hele Scene gjorde et ubehageligt Indtryk, boiede af ad Kjærlighedsstien, ligesom den samlede Vægterstyrke under Eder og Forbandelser gjorde et Choc, der spredte Skaren til alle Sider. Det tætte Mørke, der kun af og til afløstes af et blendende Lyn, forekom ham næsten dobbelt saa tykt paa den smalle Sti, der overskyggedes af de unge Kastanier. Regnen vedblev at styrte ned med en sislende Lyd, der gjorde Mørket saa tæt, at han neppe kunde skjæln Træstammerne et Par Alen foran sig. Han vedblev imidlertid at gaae fremad, da han pludseligt troede at høre sit Navn udtalt af en halvt klagende, halvt bedende Stemme. Han vendte sig om, og et nyt Glimt viste ham en sammenkrøben Skikkelse af en ung Pige, der med blegt Ansigt og bønligt Blik strakte Armene ud imod ham. Hun syntes næsten halvt Barn endnu, i det Mindste havde hendes Ansigt, skjøndt blegt og lidende, hele Barnets Præg. Hendes gule Løkker drev af Vand, og hendes tarvclige Dragt, gjennemblødt af Regnen, befandt sig i heelt krøllet og halvt forrevet Tilstand.

»Laura!« udbred Henry, idet han forfærdet vceg tilbage, som om han havde seet et Gjenfærd.

»Ja, det er mig, det er Din Laura,« hulkede den unge Pige og klyngede sig til ham. »Forlad mig ikke! Lad mig ikke gaae alene i denne græsselige Nat! O, jeg er saa bange og saa fortvivlet. Du kan ikke troe, hvor jeg er ulykkelig.«

Han søgte at frigjøre sig fra den unge Pige, der krampagtigt vedblev at klynge sig til ham, medens hun hulkende gjentog:

»Du maa ikke gaae, Henry! Du maa ikke forlade mig!«

Det var mørke Billeder, der i dette Øjeblik rullede op for ham, mørkere end den Nat, der omgav ham, og dobbelt mørke, fordi han kom fra saa meget Solskin og Lykke.

»Laura,« sagde han, »i et Aar har Alt været forbi imellem os, og det maa blive saaledes. Hører Du?«